

Béke hírnök

1998. OKTÓBER 4.

ALAPÍTVÁ: 1895

XCII. ÉVF. 38. SZÁM

„Az igazság csak azok számára erő, akik önzetlenül és tiszta szívből szeretik.”

Nagy dolog az igazság. Sokkal nagyobb, mint gondolnánk. Mi, emberek szeretnénk a magunk oldalára állítani. Nem lehet. Az igazság nem áll sem párt, sem vallási felekezet, sem nemzet, sem senki ember oldalára. Akkor mire jó? Hogy odaálljunk az ő oldalára. Mert az igazságnak nem rövid távú haszna, hanem megtartó ereje van.

Az ember néha vak. Azt hisszük olykor, hogy kivívni, elismertetni az igazunkat az erő jele. De valljuk be, a „jó, neked van igazad!” győzelme igen rövid életű, s nem is olyan édes, mint reméltük.

Az igazság nem bizonyítást igényel, hanem ragaszkodást. Jutalma közvetlen. Talán megtéveszt bennünket, hogy világunk a külsőség, a látszat terepe. Nagy a kísértés, hogy csupán gyors és mérhető eredményekért küzdjünk. Pedig az igazság jutalma a hozzá való ragaszkodásban van, ahogy nagyszerűen érzékelteti ezt egy történet.

Egy férfi megkeresett egy lelkivezetőt, és azt mondta:

– Az igazság követője és tanítója akarok lenni!

– Kész vagy arra, hogy éhez, hogy ne vegyenek rólad tudomást, hogy hátrányba kerülj, hogy koplalj akár 45 éves korodig? – kérdezte a mester.

– Természetesen – válaszolta a férfi.
– De mondd meg, mi lesz, miután betöltöttem a 45. évemet?

– Akkorra felnősz odáig, hogy nemcsak megérted, de meg is szokod, hogy az igazságért semmi sem drága – válaszolta végül a mester.

Az igazság a legnagyobb erő, és ezért nem kell félnünk, hogy elbukik. Átmenetileg háttérbe szorulhat, de végül előtör.

Jézus Krisztus ezt mondja: „Mihez hasonlítam az Isten országát? Hasonló a kovászhoz, amelyet fogott egy asszony, és belekevert három mérce lisztbe, míg végül az egész megkelt...” (Lk 13:20-21).

Az igazság, mint a kovász, mint az élesztő, olyan. Ne mondogassuk hát: Nincs igazság! Ne mondjuk, hogy erős a rossz, a becselenség, a korrupció, a gonoszság. Ne zavarjon bennünket elhátározásainkban, cselekvésünkben az ember hibája, bűne! Ne féljünk, hogy elsodor bennünket, és nem leszünk képesek megvalósítani azt, ami szép, ami igaz, ami jó és nemes! Kerüljük az ilyen kishitűséget! Az igazság akkor erőtlenné válik, ha csak a magunk számára akarjuk megtartani. A privát igazság csak álmodozásra vagy indulatosságra alkalmas. Mint a tésztából kimaradt élesztő megszárad, elveszti hatóerejét.

Korunkban sokan kiábrándultak, váltak. Szkeptikusok lettek. Visszahúzódnak várunkba, magánéletükbe. Csalódtak eszmékben, barátokban, rokonaikban, munkatársaikban, vezetőikben, intézményekben. Legtöbbször magunkban is, bár ezt egyikünk sem vallja be szívesen. Közben nem vesszük észre, hogy nem az igazságban csalódtunk, csupán saját elképzeléseinkben, váradalminkban, álmodozásunkban. Pedig ez a csalódás nem is baj, sőt szükséges ahhoz, hogy megláthassuk, az igazság egész más természetű. Csak azokhoz pártol, akik nem akarják kisajátítani. És azoknak menedék lesz, biztos talaj a lábuk alatt, létük értelme, jövőjük reménysége.

Az igazságot tehát nem nyomozásra, eljárásra és ítélkezésre kell használni, hanem az igazságot önmagáért kell szeretni. Örülni kell neki és bízni benne. Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságot, mondja Jézus Krisztus. Nem azok boldogok, akik az igazukat keresik, hanem akik az igazságot. Ezért mondta a Názáreti Mester, hogy ő csak a bűnös, a gyengeségeivel küzdő embert hívja az országába, s nem is tartja küldetésének azokat hívni, akik igaznak tartják ma-

(folytatás a 303. oldalon)

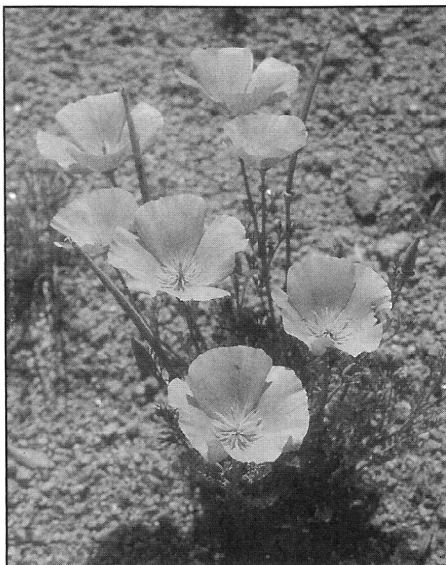
Hadd oszlassam...!

*Hadd oszlassam tévedésed,
ki az Istent vallodd,
hogy vallásos buzgóságod
máris szegyént vallott,
ha a kettős nagy parancsnak
csak a felét éled:
békében vagy az Istennel,
mert békén hagy téged,
ám felebarátod ellen
forr szíved haragja,
vagy közömbösséged ásit
rá, útfélen hagyva.*

*Isten felé úgy lehet csak
hiteles a vágyad,
ha szolgálva szereted már
minden embertársad.*

*Két nagy parancs szórja fényét,
s egyé lesz a kettő,
külön-külön megtartását
megpróbálni meddő.
Ha Istennel megbékéltél,
úgy érték e béke,
ha társaddal is megbékélsz,
míg úton vagy véle.
A békesség nem bontható,
nem égi, meg földi:
nem lehet az Úristennel
különbékét kötni!*

Balog Miklós
1979

Ifjúsági vezetőképző '98

Mindig melegség töltötte el a szívemet, amikor – évekkel ezelőtt – *Balog Miklós* bácsit (volt lelkipásztorunkat) így hallottam imádkozni: „Uram, adj többet, mint kérni tudnék!” Azóta egyre többször kérem én is így az Urat, és elmondhatom, hogy sokszor megtapasztalhattam Istenem bőkezűségét.

Legutóbbi ilyen alkalom volt számomra a július közepén megtartott Ifjúsági vezetőképző.

Érden gyűltünk össze az OM csoport jóvoltából, mivel az ő barátságos és otthonos színházuk fogadott be bennünket.

Az ország 12 pontjáról 17 fiatal (4 lány és 13 fiú) vett részt a péntektől-péntekig megtartott, feszített tempójú képzésen. Csodálatos volt átélni azt, hogy Isten miként képes az ő lelke által különböző háttérű, korú, érdeklődésű fiatalokat ennyire összehangolni.

Vezetőink – *Rabatin Gábor* és *Durkó István* – remek érzékkel buzdítottak bennünket az igetanulmányozásra és az imádságra. A hetet önvizsgálattal és bűnvallással kezdtük, így készek lehettünk Isten üzeneteinek befogadására.

Dani Zsolt a lelkipáldozásról, az empátiáról, *Pátkai Béla* a misszió, *Macher Tivadar* a tanítás, a vezetés és a vezetői látás fontosságáról tanítottak bennünket.

A hét folyamán *Kulcsár Tibor* testvér a misszióparancsot alapul véve a személyes evangélizációt hozta előtérbe, és a körülöttünk élő emberekért való felelősségérzetet erősítette meg bennünk. *Varga György* testvér a kis csoportok, az ún. házicsoportok megtervezéséről és levezetéséről tartott nagyon vidám és érdekes előadást.

A sok-sok igei üzenetből egy összefoglaló mondatot emelek ki, amely *Varga György* előadását kísérte végig: „Akkor lesz szolgálatunk igazán tetsző Isten és emberek előtt, ha életünk áldott, és mások számára is áldássá leszünk”.

Bösz Nanetta

Lelkipásztor-avatás Tuzséron

Régen várt ünnepélyre gyűlt össze augusztus 15-én a tuzséri gyülekezet, a meghívott közeli és távoli rokonok, testvérek és a falubeli érdeklődő emberek. A kissé borongós időben megtelt az átalakítás alatt lévő imaház, ahol a gyülekezet *Papp Dániel* lelkipásztorrá avatásán vett részt.

Az ünnepélyt *id. Szilágyi Sándor* ügyintéző testvér, a bagaméri körzet lelkipásztora vezette le. Az igehirdetés szolgálatát és az avató bizottság elnöki teendőit *dr. Almási Mihály* egyházelnök testvér végezte. A 2Tim 3:14 és 4:5-re alapozott igehirdetésében személyes hangvételű megemlékezés után hangsúlyozta, hogy egyes igeszakaszok bizonyos alkalmakkor más-más megvilágításba kerülnek, és ezeket az alkalmakat kell jól meglátni, és tolmácsolni az Ige hirdetőjének. Kiemelte az egészséges intés alkalmazásának fontosságát is.

Az avatóbizottság (melynek tagjai: *dr. Almási Mihály*, *id. Szilágyi Sándor*, *Papp József*, *Bartha István*, *Szűcs Zoltán*, *Hajnal Zoltán*, *Vas Ferenc*) kézrátételes imádsága után köszöntések hangzottak el az egyházvezetés és a teológia, a kerületvezetés és a Diakónus Bizottság, a küldő és a fogadó, illetve a környékbeli gyülekezetek részéről.

Az ünneplés másnap folytatódott, amikor az igeszolgálatokat *Bartha István*, a

szatmárnémeti gyülekezet nyugdíjas lelkipásztora végezte a 2Kor 4:3-10 és a 2Kor 5:11-21 alapján. Délután lehetőség nyílt a gyülekezet tagjainak, hogy köszöntsék az ifjú lelkipásztort feleségével együtt, és ezt a lehetőséget sokan örömmel ki is használták.

Hisszük, hogy a Mindenható Isten, aki látta és hallotta fogadalmunkat az együttműködésre, készsé tesz mind lelkipásztort, mind gyülekezetet, hogy nemcsak imaházépítő, hanem a lelki ház javát előmozdítható mindenféle munkánk se legyen hiábavaló az Úrban.

Emléki

1998. augusztus 21. szomorú vasárnap volt az újfahértói gyülekezet életében. *Uzonyi Barnabás* testvérünket fiatalon, 36 évesen szólította haza Istenünk a mennyei honba. Testvérünk hívő családban nőtt fel, és fiatalon térhetett meg. Testvérünk a helyi gyülekezet vezetője volt.

Nem egész két évvel ezelőtt lett rosszul, amikor is kiderült, hogy agydaganata van. Az ország sok gyülekezetében dobantak meg a szívek, és kezdtek imádkozni érte. Megműtötték, majd sugárkezelést kapott, és meggyógyult. Néhány gyülekezetbe, ahol imádkoztak érte ellátogatott, és bizonyosságot tett arról, mit élt át a betegsége során.

Ez év március 29-én azonban kiderült, hogy egy újabb daganatot találtak. Ismét műtét és sugárkezelés, ebből azonban már nem épült fel. Még a legnagyobb fájdalmak között is Istent dicsérte, és türelemmel tűrte a szenvedést. Az utolsó hetekben felesége és sógornője bátorították, és hűségesen ápolták őt.

1998. augusztus 24-én kísértük utolsó földi útjára, ahol búcsúzott tőle felesége és három gyermeke, rokonai, népes gyülekezet az ország több részéből, és sok nem hívő barátja és ismerőse. Az ígét *Nagy Zsigmond* ny. lelkipásztor szólta. *Dani Csaba*, *Hajnal József*, *Vas Ferenc* és *Révész Jonatán*, a helyi gyülekezet lelkipásztora bátorították a gyászoló családot. A sírnál *Tóth Sándor* imádkozott.

Testvérünk életére igaz az ige: nézzük meg vezetőink életének végét.

Istennek szolgált, és betegen is Istent dicsőítette, komolyan gondolta, hogy Isten akarata legyen meg az életében.

Akik imádkoztunk érte és családjáért, tegyük ezt továbbra is, vigasztalást kérve életükre.

Az áldáskérő imádság *Papp Dániel* testvér szolgálatára